

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства “Державний експортно-імпорتنний банк України” про офіційне тлумачення положення частини першої статті 106 Господарського процесуального кодексу України

м. К и ї в
3 квітня 2003 року
№ 22-у/2003

Справа № 2-11/2003

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича — головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Німченка Василя Івановича,
Пшеничного Валерія Григоровича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни — суддя-доповідач,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства “Державний експортно-імпортний банк України” (далі – ВАТ “Укрексімбанк”) про офіційне тлумачення положення частини першої статті 106 Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України).

Заслухавши суддю-доповідача Чубар Л.П. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. До Конституційного Суду України надійшло клопотання ВАТ “Укрексімбанк” про офіційне тлумачення положення частини першої статті 106 ГПК України, згідно з яким ухвали місцевого господарського суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку у випадках, передбачених цим Кодексом.

На думку суб'єкта права на конституційне звернення, якщо можливість оскарження такої ухвали ГПК України не передбачена, вона не підлягає перегляду в апеляційному та касаційному порядкух. Проте на практиці, як зазначається у зверненні, має місце “неправильне тлумачення і відповідно неправильне застосування господарськими судами цієї норми закону”.

2. З матеріалів справи вбачається, що арбітражний суд м. Києва (з 5 липня 2001 року – господарський суд м. Києва) рішенням від 20 лютого 1995 року стягнув з ВАТ “Укрексімбанк” на користь Українського державного підприємства “Укрінтеравтосервіс” (далі – УДП “Укрінтеравтосервіс”) 786478,00 грн. Господарський суд м. Києва ухвалою від 13 березня 2002 року відмовив у задоволенні клопотання УДП “Укрінтеравтосервіс” про відновлення пропущеного строку для пред'явлення наказу до виконання та видачу дубліката наказу. Постановою Київського апеляційного господарського суду від 20 травня 2002 року, залишеною без змін постановою Вищого господарського суду України від 18 червня 2002 року, зазначена

судова ухвала скасована, строк для пред'явлення наказу арбітражного суду м. Києва від 8 червня 1997 року відновлений, видача дублікату наказу доручена господарському суду м. Києва. Київський апеляційний господарський суд виходив з того, що строк для пред'явлення до виконання наказу арбітражного суду м. Києва був пропущений позивачем через неправомірні дії як ОПЕРУ Національного банку України, так і банку "Аваль", який втратив цей наказ. Визнано також помилковим твердження ВАТ "Укресімбанк" про те, що оскарження ухвали про відмову у видачі дублікату наказу не передбачене ГПК України. Верховний Суд України на спільному засіданні колегій суддів Судової палати у господарських справах від 17 вересня 2002 року вказав постанову Вищого господарського суду України залишив без змін.

З цими рішеннями судів автор конституційного звернення не згоден і стверджує, що "неправильне застосування господарськими судами та Верховним Судом України положення частини першої статті 106 ГПК України призвело до порушення конституційних прав ВАТ "Укресімбанк".

3. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 10 лютого 2003 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" — невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом.

4. Конституційний Суд України, розглядаючи конституційне звернення, виходить з такого.

Згідно з частиною другою статті 42 Закону України "Про Конституційний Суд України" у конституційному зверненні повинно зазначатися обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України.

Відповідно до статті 94 цього Закону підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України,

іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Проте в матеріалах справи не міститься жодного факту неоднозначного застосування судами України положення частини першої статті 106 ГПК України.

Долучені до конституційного звернення судові рішення свідчать, що Верховний Суд України та Вищий господарський суд України дотримуються однакової позиції щодо можливості оскарження ухвал про відмову у видачі господарським судом дублікату наказу, спрямованої на захист прав юридичної особи.

Невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Законом України “Про Конституційний Суд України”, є підставою для відмови у відкритті провадження у справі в Конституційному Суді України.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства “Державний експортно-імпортерний банк України” про офіційне тлумачення положення частини першої статті 106 Господарського процесуального кодексу України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

